

og navnlig til de Tanker, jeg har fremsat om at stille Sygekasserne frit med Hensyn til, om de vil yde fri Læge eller ikke, idet jeg opfatter det ærede Medlem saaledes, at vi kan forhandle om det Spørgsmaal i Udvalget.

Til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen skal jeg sige, at jeg forstod ikke rigtigt hans Udtalelse om, at der skulde fastsættes et Maksimalbeløb, han nævnte 3 Mill. Kr. som Statens Tilskud til Sygekassernes Lægeudgifter. Det skulde ganske vist ikke fastsættes i Aar, men man skulde vente med det til næste Aar. Jeg tror heller ikke, det er i Overensstemmelse med Lovforslaget, og jeg tror ogsaa, at Sygekasserne vil være daarlig tjent med at faa et saadant fast Beløb, thi sæt nu Medlemsantallet stiger ret betydeligt, saa staa Sygekassen dér med det faste Tilskud. Jeg gaar selvfølgelig ud fra, at naar der i Lovforslaget staa, at Beløbet fastsættes til 2,4 Mill. Kr., men kan tages op til Ændring paa Finansloven, betyder det, at hvis Medlemsantallet stiger, skal Tilskuddet til Læger i samme Grad stige, thi ellers vil Sygekasserne efter min Mening være meget daarlig tjent dermed.

At paabyde Sygekasserne ved Lov at oprette bemidlede Afdelinger, som det ærede Medlem talte om, tror jeg ikke vil være praktisk, da saadanne Afdelinger ved enkelte Kasser vilde blive saa smaa, at det vilde være ganske urimeligt at oprette dem; saadanne Afdelinger passer bedst ved de større Kasser. Men vi har jo Fortsættelseskasser, f. Eks. „Danmark“, hvor de paa-gældende kan melde sig ind, saaledes at de, naar de bliver ubemidlede, igen kan melde sig ud og melde sig tilbage til de almindelige Sygekasser. Vi gør vist bedst i at overlade til Sygekasserne selv at ordne disse Forhold.

Jeg vil sige den højtaerede Minister Tak for hans Stilling til den Tanke, jeg havde fremsat, og jeg vil haabe, at vi nu, naar Udvalgsarbejdet begynder, ogsaa paa dette Punkt maa opnaa et tilfredsstillende Resultat.

Weygaard: Til den ærede sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard, vil jeg gerne sige, at det stadig væk er mig uforstaaeligt, at det ærede Medlem, naar han begynder sit første Foredrag med at sige, at han følte det som en Ære for det danske Folk, at vor sociale Lovgivning er saa god, kan have saa stærk Interesse i nu at faa den ødelagt. Han sagde ogsaa, at Sygekasserne var den Institution, som man sidst af alle skulde gaa med til at nedskære.

Det er mig da ganske ufatteligt, hvorfor han nu er saa forfærdelig syg efter at faa den nedskaaret. Jeg synes ikke, de to Ting rimer godt sammen.

Det ærede Medlems mange Tal, der skulde bevise, hvordan de formuende maatte betale Sygehusudgifterne, ikke mindst ude i Landet, overbeviste mig ikke. Mig bekendt har de rige ganske samme Adgang til at nyde Hospitalsgoderne, som de fattige har. En Medborger i København, der er arbejdsløs eller har en ganske ringe Indtægt og ikke er Medlem af en Sygekasse, betaler 1 Kr. 20 Ø. i Døgnet for Hospitalisering, hvad enten det er paa Bispebjerg Hospital, Kommunehospitalet, Øresundshospitalet eller Balders Hospital, og den rige betaler ogsaa kun 1 Kr. 20 Ø., saa den rige faar lige saa stort Tilskud som den fattige i denne Henseende. Jeg ved altsaa ikke, hvorfor man taler saa meget om, at de formuende betaler det, for paa dette Omraade har de rige samme Adgang til at nyde godt af Sygehusbehandlingen, som de fattige har, og man maa jo endelig erindre, at det for den velhavende ogsaa er en meget stor Besparelse, da Hospitalsbehandlingen i Øjeblikket i København koster 11—12 Kr. pr. Døgn.

Det ærede Medlem var ked af, at jeg ikke kunde gaa om Bord i hans Paastand om, at Lovforslaget af 1921 var fremkommet paa Venstres Initiativ, og at vi vilde tiltage os en Ære, som ikke tilkom os. Æren maa det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard saamænd gerne beholde, men jeg kan ikke lide, at der fremkommer positive Urigtigheder. Det ærede Medlem ved jo, at det var daværende Minister Stauning, der fremsatte dette Lovforslag — at det saa ikke blev gennemført før efter Paaskekuppet, er jo noget ganske andet —, men jeg synes blot, at Tingene maa sættes paa deres rette Plads, saaledes at der ikke siges noget positivt urigtigt.

Det ærede Medlem var ogsaa let fornærmet over, at jeg havde omtalt Lægerne — han kaldte det: meget smukt. Jeg ved ikke, om man just kan sige, at jeg omtalte dem smukt, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou var da som himmelfalden, fordi jeg havde talt om den lægelige Vognmandsforretning, og sagde, at det havde jeg ingen Forstand paa — hvad jeg nu heller ikke tror, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har. Fraset dette, kan jeg ikke indse, at der er nogen Grund til at gaa udenom, hvad det drejer sig om, og det er jo en Kendsgerning, som jeg nævnte før, og som nu er bekræftet af